

derom har fremført; thi jeg anseer det for at være altfor indgribende til at kunne optages i dette Lovforslag, naar der ikke strides videre frem i Reformen af vor Forligs- og Proceslovgivning. Der foreligger derfor kun Forslaget til § 8, som jeg skal tillade mig at dvæle noget nærmere ved. Grunden til, at jeg har forlangt særlig Afstemning over de tvende Sætninger, hvoraf Paragraphen bestaaer, er ikke ganske rigtig antydet af den ærede Ordfører, idet han yttrede, at det var, fordi jeg ansaae Forligsmægling i Contra- og Continuationsfager for nødvendig; jeg anseer den nemlig kun for tildeels nødvendig i disse Sager.

Efter min Mening er nemlig Forligsprøven kun nødvendig, naar Contrafager og Continuationsfager angaae noget ganske Andet end den egentlige Hovedsag; det er Noget, der meget vel og ikke sjældent finder Sted, at et Continuationsføgsmaal angaaer et ganske andet Spørgsmaal end det, som Sagsøgeren fra Først af havde gjort til Gjenstand for Sagsanlæggelse, og en Contrafag kan angaae meget forskellige Gjenstande, naar den blot er, som det hedder, af samme Liquiditet som Hovedføgsmaalet. Dertil kommer endnu, at i mange Retssforhold, isærdeleshed saadanne, hvor den senere anlagte Sag har sin Oprindelse fra det samme Retssforhold som Hovedsagen, kan en Contrafag være støttet paa Noget, der først er indtraadt, efterat Klagen i Hovedsagen er indgivet; det vil navnlig kunne være Tilfældet, naar der tvistes om en Gensdom. Naar man nu ikke med den ærede sidste Taler, hvis Udtalelse jeg i saa Henseende er meget tilbøielig til at slutte mig til, i denne Sag vil bringe paa Bane en gjennemgribende Reform af vor Forligslovgivnings inderste Basen, om jeg saa maa sige, men blot vil benytte nærværende Lov til at bringe Retterne til at komme tilbage fra den noget stringente Fortolkning af Forligslovgivningen, som har gjort sig gjældende, saa troer jeg, at man vilde kunne opnaae det, uden at gjøre nogen stor Skade eller det Indgreb, som den ærede sidste Taler frygtede for, ved blot at vedtage den første Sætning af § 8, isærdeleshed naar den blev noget omredigeret. Der staaer nemlig, at det

er nok, at det bevises, at Sagen i sin Almindelighed har været gjort til Gjenstand for Forligshandling. Naar man nu holder sig til den rette Mening af disse Ord, saa vil det, naar et Continuationsføgsmaal staaer i en virkelig Forbindelse med Hovedsagen, og ikke angaaer større Værdi end Hovedsagen, eller i det Hele ikke har en saadan Bestaenhed, at det gjør Hovedsagen, der har været til Forligsmægling, til en Bisag i Sammenligning dermed, ikke være nødvendigt, at der i Continuationsfagen prøves Forlig, og naar Contrafagen angaaer en Gjenstand, der har ligget for, førend Hovedsagen blev behandlet ved Forligelsescommissionen, og angaaer Noget, der har sin Oprindelse fra det samme Retssforhold, som Hovedsagen, ført sagt, ikke gjør Hovedsagen til en Bisag, saa er Forligsmægling i Contraføgsmaalet vistnok heller ikke fornøden. Jeg troer derfor, at, hvad der efter den ærede Ordførers Udtalelse er det nærmeste Formaal for den i sidste Sætning af Paragraphen indeholdte Bestemmelse, nemlig at Forligsmægling i Continuations- og Contrafager, naar disse i Virkeligheden fortjene dette Navn, ikke skal være nødvendig, vil kunne opnaaes, ogsaa naar man udelader den sidste Sætning i Paragraphen, idet det maa følge af den første Sætning, isærdeleshed, naar den blev omredigeret saaledes, at det kom til at hedde, at det er nok, naar det bevises, at Hovedsagen eller det, der er Hovedspørgsmaalet i Sagen, havde været gjort til Gjenstand for Forligshandling. Naar man derimod tilføjer: „I Contra- og Continuationsføgsmaal er Forligsmægling ufnøden“, saa giver man en rigtig Anledning for enhver Trættefjer til at undgaae Forligsmægling om det, der er Sagens virkelige Hovedgjenstand; thi en saadan almindelig Bestemmelse vil ikke være til Ginders for, at En, der har en Fordring paa en Anden af f. Ex. 1,000 Rd., først indkalder ham for Forligelsescommissionen for een Daler, og indstævner ham for Retten og dernæst sagsøger ham for de øvrige 999 Rd., og i saadanne Tilfælde vil der aldeles ikke om Hovedgjenstanden blive forlangt nogen Forligsmægling. Det kan nu vel synes, og det er maaffø Manges Mening, at det er uhel-